

samému, dospěl odvolací soud právem k úsudku, že žalovaný nejednal bezelstně, koupiv přes to svým zástupcem sporné pianino ve veřejné dražbě. Nelze proto žalovanému přiznati podle § 367 obč. zák. ochranu proti vlastnické žalobě a dovolací důvod podle § 503 čís. 4 c. ř. s. není opodstatněn.

Čís. 10196.

Jde o vyrovnání dvou dlužníků, navrhl-li vyrovnací dlužník vyrovnání jednak jménem vlastním, jednak jako dědic přihlásivší se k pozůstalosti, i když byl jediným dědicem a přihlásil se bezvýjimečně. Došlo-li k vyrovnání s oběma dlužníky, aniž bylo šetřeno předpisů §§ 2 a 3 vyr. ř., jest odepřítí potvrzení vyrovnání.

(Rozh. ze dne 2. října 1930, R I 689/30).

V y r o v n a c í s o u d potvrdil vyrovnání sjednané s věřiteli Antonínem B-em vlastním jménem a jako dědicem přihlásivším se k pozůstalosti Anny B-ové, majitelky firmy Antonín B. R e k u r s n í s o u d odepřel vyrovnání potvrditi. D ů v o d y : V seznamu jmění a dluhů jsou uvedeny jmění a dluhy společné a nerozlišuje se, zda věřitelé přihlásili pohledávky za firmou Ant. B. či za Antonínem B-em. Antonín B. sám uvádí, že pozůstalost není předlužena, že někteří věřitelé, přihlásivší pohledávky, vedli spory a exekuce proti němu a že jde o pohledávky za pozůstalostí Anny B-ové nebo za firmou Ant. B., on že nemá jiného jmění než to, které patří do pozůstalosti Anny B-ové, soukromé a do jmění firmy Ant. B., jehož vlastníci byla Anna B-ová. Podle obsahu spisů o pozůstalosti Anny B-ové, k pozůstalosti se přihlásil Antonín B. z poslední vůle bezvýjimečně, pozůstalost byla sice projednána, avšak odevzdací listina dosud nebyla vydána. Do pozůstalostního jmění patří mlýn zapsaný ve vložce čís. 93 a nemovitosti zapsané ve vložkách čís. 237, 532 a 760, které byly připsány Anně B-ové, pak pohledávky jednak zůstavitelky jednak firmy Antonín B., do stavu dluhů více pohledávek různých věřitelů. Jde o dva dlužníky, o pozůstalost Anny B-ové, majitelky mlýna a firmy a o Antonína B-a, jenž podle vlastního udání jmění sám nemá a ani dluhy, jak z jeho udání a z přihlášek věřitelů je patrné, nejsou stejné. Antonín B. jest sice dědicem, avšak pozůstalost mu dosud odevzdána nebyla, a proto pozůstalostní jmění není ještě součástí jeho jmění (§§ 797, 812, 819 obč. zák., § 98 konk. ř.). Pro vyrovnací řízení o pozůstalosti platí předpisy §§ 1 (3) a 60 (2) vyr. ř. Vyrovnací řád nezná zahájení jednotného společného vyrovnacího řízení o jmění několika dlužníků. Proto jest nutno o návrhu několika dlužníků na zahájení vyrovnacího řízení zahájití tolik samostatných vyrovnacích řízení, kolik jest dlužníků, při čemž každý z dlužníků má předložiti samostatný vyrovnací návrh a seznam jmění a dluhů podle § 2 vyr. ř. Že tomu tak, plyne nepochybně z ustanovení §§ 1, 2 (1) (2) (3), 3, 4 (2), 51 (1) odst. a j. vyr. ř., která mluví jen o dlužníku, a z ustanovení § 63

vyr. ř., § 172 k. ř. a § 187 druhý odstavec c. ř. s., podle něhož sice, je-li u soudu zahájeno více právních věcí, jež se vedou mezi týmiž osobami nebo na nichž táž osoba stojí proti rozličným odpůrcům, mohou tyto věci býti spojeny k společnému jednání, společným rozhodnutím mohou však býti rozhodnuty jen právní věci mezi týmiž stranami. To platí i v souzeném případě a bylo proto ohledně každého z obou dlužníků, pozůstalosti Anny B-ové a Antonína B-a zahájení samostatné vyrovnací řízení na základě samostatných návrhů a v každém tomto řízení vydání samostatné usnesení o potvrzení vyrovnání. Nikterak však nelze pokládati za správné vydání jednoho usnesení o potvrzení ohledně dvou různých dlužníků. Není ani přípustná jednotná 40% kvota vyrovnací u dvou dlužníků a proto přípustnost vyrovnacího návrhu jest u každého z obou dlužníků posuzovati zvláště. Tím, že řečený postup nebyl zachován, byly porušeny předpisy o řízení o vyrovnacím návrhu a o uzavření vyrovnání, čímž jest dán důvod pro odepření schválení vyrovnání podle § 50 čís. 2 vyr. ř., ježto tento nedostatek nelze odstraniti, neboť k návrhu podanému dne 10. června 1929 bylo vyrovnací řízení zahájeno dne 12. června 1929, takže již minula lhůta § 56 čís. 1 vyr. ř. pro přijetí vyrovnacího návrhu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacím rekursům vyrovnacího dlužníka a jednoho z vyrovnacích věřitelů.

D ů v o d y:

Vývody stěžovatelů, jimiž se snaží doličiti, že rekursní soud nazíral nesprávně na věc s hlediska právního, vrcholí v tom, že prý nejde ve vyrovnání vůbec o dva dlužníky, jak prý mylně předpokládá rekursní soud, a že proto vůbec nemá místa důvod § 50 čís. 2 vyr. ř. a nejvýše prý jde o nedostatek, který může býti odklizen, po případě není ani závažný. Leč nelze se stěžovateli souhlasiti a jest je především odkázati na případné důvody napadeného usnesení, k nimž jest dodati jen ještě toto: Učinil-li Antonín B. podle protokolu ze dne 12. července 1929 návrh na zahájení vyrovnacího řízení i o pozůstalosti Anny B-ové, majitelky firmy Antonín B., i ohledně sebe sama, mohlo býti návrhu podle zákona vyhověno jen, byly-li jím splněny všechny požadavky, které zákon stanoví v §§ 2 a 3 vyr. ř. Pokud šlo o něho samého, byl Antonín B. k návrhu oprávněn jako osobní dlužník, neboť podle § 1 odst. (1) vyr. ř. jest jen dlužník oprávněn k návrhu na zahájení vyrovnacího řízení. Pokud šlo o pozůstalost Anny B-ové, byl k návrhu podle § 1 odst. (3) vyr. ř. ovšem rovněž oprávněn, ano jest zjištěno, že byl jediným dědicem přihlásivším se k pozůstalosti. Ovšem dlužníkem, pokud šlo o pozůstalost, nebyl on, nýbrž pozůstalost, ana, jak jest zjištěno, nebyla dosud odevzdána a podle §§ 547 a 797 obč. zák. pomíjí teprv odevzdáním pozůstalost jako zvláštní právní podmět. Až do té doby jest dlužníkem jen pozůstalost sama, nikoli dědic vlastním jménem. Okolnost, že se Antonín B. přihlásil k pozůstalosti bezvýminečně, neměnila nic na tom, co předpisuje zákon v §§ 547 a 797 obč. zák., a měla

význam jen v otázce rozsahu jeho ručení za závazky, za něž však ručil, dokud mu nebyla pozůstalost odevzdána, vždy jen jako dědic pozůstalosti. Byly tu tedy, pokud nebyla pozůstalost odevzdána, dvě osoby (dva právní podměty) jako vyrovnací dlužníci, pozůstalost Anny B-ové a Antonín B. sám. Měli proto oba dlužníci učiniti zadost předpisům §§ 2 a 3 vyr. ř. Že se tak stalo, stěžovatelé netvrdí a není tomu tak podle spisů. Došlo-li přes to k sjednání vyrovnání mezi oběma dlužníky a jejich věřiteli, odepřel rekursní soud právem potvrditi vyrovnání z důvodu § 50 čís. 2 vyr. řádu, ježto nešetření předpisů §§ 2 a 3 vyr. řádu jest vadou podle stavu věci závažnou, neboť jest překážkou, by vyrovnání mohlo býti zahájeno, a vadu tu nelze dodatečně odstraniti, jak vytkl správně rekursní soud, ježto uplynula lhůta § 56 odst. (1) vyr. ř. Nejde o bezduchý formalismus, jak vytyká dovolací rekurs věřitelův, neboť jde o předpisy zákona, jichž jest každému dbáti.

Čís. 10197.

S hlediska § 35 ex. ř. jest přípustnou žalobní prosba, domáhající se výroku, že nárok z exekučního titulu byl staven.

Po přikázání pohledávky k vybrání nemůže ji dosavadní věřitel již zažalovati a vybrati, jen vymáhající věřitel může, a to jménem svého předchůdce, vymáhati exekučně postoupenou pohledávku k uspokojení svého vykonatelného nároku na základě usnesení o přikázání k vybrání a na základě exekučního titulu dlužníkovy proti poddlužníku. Okolnost, že přešlo právo vymáhati pohledávku na vymáhajícího věřitele, jemuž byla pohledávka přikázána k vybrání, jest skutečností stavící dlužníkův nárok.

Lhostejno, že usnesení příkazující pohledávku k vybrání, bylo vydáno před vydáním rozsudku, tvořícího dlužníkův exekuční titul, záleží jen na tom, že bylo poddlužníku doručeno až po této době.

Předpisu § 234 c. ř. s. nelze použiti, stalo-li se přikázání k vybrání až po prohlášení rozsudku.

(Rozh. ze dne 2. října 1930, Rv I 1519/29.)

Proti exekuci k vydobytí peněžité pohledávky, přisouzené dlužníku rozsudkem ze dne 17. ledna 1927, vystoupili dlužníci žalobou, již se domáhali, by exekuce byla stavena, ježto vymáhaná pohledávka byla přikázána k vybrání. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolání, uplatňující dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci podle § 503 čís. 4 c. ř. s., není opodstatněno. Pokud vytyká, že žalobní návrh, jak jej učinili žalobci, — by totiž bylo uznáno, že žalobní nárok, příslušející žalovanému z rozsudku ze dne 17. ledna 1927